למה שתמציאי סיפור כזה | רונית יצחקי

# למה שתמציאי סיפור כזה

רונית יצחקי

**למה שתמציאי סיפור כזה**
רונית יצחקי

© כל הזכויות שמורות למחברת. אין לצלם, להעתיק, להקליט, לשכפל או להפיץ בכל דרך שהיא ובשום אמצעי, אלקטרוני, אופטי או מכני, קטעים כלשהם מספר זה, וכן אין לעשות שימוש מסחרי מכל סוג שהוא בתוכן הספר בלי רשות מפורשת בכתב מהמחברת.

ליצירת קשר: rotemslife@gmail.com

בספר מצוטטות שורות מתוך השיר "רקמה אנושית אחת", שכתב מוטי המר.
כל הזכויות שמורות למחבר.

עורכת: ילי שנר
עורכת לשון: איילת דן
עימוד ועיצוב: סטודיו עפעף
ציור הכריכה: שרון רשב"ם פרופ
צילום הציור בכריכה: אבי אמסלם

נדפס בישראל 2024.

## תוכן העניינים

| | |
|---|---|
| ילדות רגילה | 7 |
| עם הפסקות לנשימה | 31 |
| צבעי הסוואה | 67 |
| לא כזאת | 83 |
| להצטרף לתמונה | 105 |
| לא מנסה לטשטש | 129 |
| איזו קלישאה | 157 |

**ילדות רגילה**

קליניקה אפלולית.
היא בכורסה שלה
אני מולה,
"רוצה להכיר כלי חדש שלמדתי"? היא שואלת.

סקרנית תמימה שכמותי
ככה אני – לא עוצרת, לא שואלת
מאמינה, מתמלאת תקווה
ומייד מסכימה.

כשאני פוקחת את העיניים
אחרי ההתנסות ב"כלי החדש שהיא למדה"
היא יושבת מולי
בוכה
לא אומרת מילה.



מה את בוכה, מה?
לא זה מה שרצית לשמוע?
מה את מופתעת, מה?
לא זה מה שאת רגילה לשמוע?
זה הרי כל כך ברור
חיפשת לשמוע
משהו כזה.

שבוע אחרי שבוע
אני שומעת קול, והוא שלי
מספר
סיפורי זוועה
אני לא מבינה
מי שם בפה שלי את המילים?
מהיכן באים הסיפורים הנוראיים?

הגוף שלי רועד, מתכווץ
הבחילה עולה בלי כל התראה
מה זה, איך אני מצליחה להמציא בחילה?

איך, לכל השדים והרוחות, אני
ממציאה
את הרעד הזה שמשתלט לי על הידיים
ועל הרגליים?

והאימה הזאת
מאיפה
היא יצאה?



אין לי תשובה
אבל דבר אחד ברור –
הסיפור שאני מספרת שבוע אחר שבוע
לא קשור אל החיים שלי.

גדלתי בקיבוץ. במרחבים
בשמש
לא בחדרים חשוכים.

ברור שלא היו
בחיים שלי
אירועים כאלה אפלים.

לי הייתה ילדות רגילה, פשוטה.
אין לי זיכרונות,
אבל
אם היה קורה משהו דומה לזה,
ודאי הייתי זוכרת.
וגם אם לא,
היו שם החברים
והם תמיד מספרים כל מיני סיפורים.

שומרות, שומרים, טיולים,
מקררים שמתהפכים בלילות
ומה לא
הם בטח היו יודעים
הם בטח לא היו שותקים.

קיבוץ.
כולנו נוברים זה בחייו של זה
סוג של טבע שני שכזה
אז לא ייתכן שמשהו כזה קרה ואף אחד
לא סיפר, לא הזכיר, לא אמר, לא ריכל וגם לא קִנטר.

לא
זה לא קרה
אין שאלה
אני ממציאה.



אבל
התמונות ההזויות
אינן נעלמות
מסרבות לחזור לאחור
מספרות סיפור
קטוע.

תמונות
מטורללות מספרות סיפור של ילדה
אחרת, שאני לא מכירה.

אבל יש לה פנים וגוף
בדיוק בדיוק כמו שלי
והיא והאיש חסר הפרצוף נמצאים בגן
בדיוק בדיוק כמו שלי.
שניהם אמיתיים כל כך בתוך ערפילי המים החמים,
במקלחת
בדיוק בדיוק כמו בגן שלי –
מוגבהת, ספסלי עץ – פסים פסים ורווחים
ושורת המגבות התלויות.

לחות.

הכול דומה כל כך לילדות שלי
רק לא מה שהאיש הזה
עושה
לי.

לא, זו לא יכולה להיות אני
אבל הפנים
והתלתלים
והחדר הקטן בין המקלחת לחדרי השירותים
ושורת חדרי השינה
של כל הילדים.

מה ההרגשה?
אין הרגשה.

רק הקרקע התנתקה
קרסה אל תוך עצמה
נעלמה.



מבחוץ, מתברר, דבר לא השתנה –
בן זוג, ילדות, קריירה.
מבפנים – כאוס. ערפל. אין חוט מחבר.
פתאום
יש שתיים ממני
תאומות סיאמיות. מולחמות.

הגבוהה מתיישבת, מניחה תיק עור מפונפן, פותחת כפתור
בג'קט, מהדקת את מסכת הסמכות הרצינית, מושיטה יד
תומכת לאנשי הכוח הכול יכולים.

והקטנה – זרה גמורה
צמודה ליד אחותי הגדולה.
רגליי הקטנטנות ערומות, מבוהלות
כלואות בין זוג רגליים עצומות
שתי עיניי הכחולות נטרקות – רק לא לראות.

עיני אחותי הגדולה – איך הן יכולות להישאר פקוחות?
כל גופנו מתכסה חבורות.

הקטנה עוד לא בשלה, עורי הרך אט אט מתפורר
ומתפזר
והגדולה
רק קליפתי נותרה.

עד לא מזמן הייתי אחת
אישה רגילה – מזינה ומרגיעה,
מגדלת משפחה ואת כל מי שסובב אותה.

איך זה קרה שפתאום אנחנו
שתיים?

מי יבטיח לי שלא תצטרף לזוגיות המוזרה עוד זרה גמורה,
ולמה התפקידים כולם עלו במשקלם
בשום אופן איננו יכולות לשאת אותם.



בלילה
הפחד שולט
אין כוח בעולם שיגרום לי
לעצום את העיניים.

לילה. כל כך ארוך. צד אחד. צד שני. גב.
השמיכה נעימה לי.  עכשיו מציקה
הכרית לא נוחה
הסדין מעצבן
גם הקולות שאתה משמיע כשאתה ישן.

מתהפכת
קמה שוכבת
מתהפכת
מעורפלת.
גם המחשבות.

צל של פחד
מאיים
ממה?
לך תדע.

ואיך מתפקדים
בבוקר
הבא?



איכשהו מצליחה לעזוב אותה,
את הפסיכולוגית הממש ממש טובה.
הקול של עצמי אומר לה –
"תודה"
"את נפלאה".
סוגרת את הדלת
היא נשארת מאחור.

בטוחה
שהשארתי שם, מאחורי הדלת,
גם את הסיפור הנורא שהיא שתלה.